

Nhân Lúc Em Vẫn Còn Ở Đây

Contents

Nhân Lúc Em Vẫn Còn Ở Đây	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 2: Thứ Tư	2
3. Chương 3: Chuyển Phát Giấu Tên	3
4. Chương 4: Đừng Đi Theo Tôi!	5
5. Chương 5: Hôm Nay, Cô Kỳ Lạ Hơn	6
6. Chương 6: Xin Chào, Xin Hỏi?	8
7. Chương 7:	9

Nhân Lúc Em Vẫn Còn Ở Đây

Giới thiệu

Cao Tân Vũ không thể hiểu nổi người phụ nữ Tưởng Hàn Tĩnh này. Truyện tình cảm giữa hai người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-luc-em-van-con-o-day>

1. Chương 1: Mở Đầu

Editor:mèomỡ

Tại lối ra bãi đậu xe bệnh viện tổng hợp nào đấy, chỉ thấy một người phụ nữ cầm tấm bảng trắng, những chữ trên tấm bảng được tô rất đậm, đủ cho những người lái xe chậm qua thấy rõ.

Người phụ nữ để mặt mộc nhưng không mất vẻ thanh nhã nhẹ nhàng khoan khoái, trên khuôn mặt xinh đẹp thoá chút phần lộ ra mấy phần mệt mỏi, nhưng lại mang theo nụ cười mơ mộng.

Cô đợi từ xế chiều đến hoàng hôn, đứng lẳng lặng không nhúc nhích ở bên cạnh cầu thang lên xuống bãi đậu xe. Mà những người lái xe đi qua thấy nội dung trên tấm bảng trắng hơn phân nửa là cười bỏ qua, hoặc nói thảm một câu: hoa si này thật kiên nhẫn.

Bởi vì người phụ nữ này mấy ngày gần đây có thể nói là “Bất khuất” bất chấp mưa gió.

Đột nhiên! Một chiếc xe hơi màu đen phóng vọt qua, theo tiếng chuông báo an toàn kêu vang, trong nháy mắt bánh xe lướt qua bên cạnh người phụ nữ.

Người phụ nữ hốt hoảng ôm đầu né tránh, đồng thời tấm bảng trắng cũng rơi xuống đất.

Cô ngồi xồm xuống, nhìn về phía chiếc xe hơi màu đen lao với tốc độ cực nhanh sắp hòa mình vào làn xe, lại nhìn bầu trời tối đen trên đầu, tiếng chuông nửa đêm vang lên bên tai, ngón tay cô mơn trớn tấm bảng dính đầy vết bẩn, dùng sức thổi phù một hơi, khiến bụi đất bay lên.

Cô nghiêng đầu nhìn hàng chữ trên tấm bảng, cười tươi tắn.

—— Bác sĩ Cao, chúng ta đi xem phim đi.

.

Cùng lúc đó, người dừng xe trước đèn đỏ – Cao Tân Vũ một tay nắm chặt tay lái. Ánh mắt nhìn về phía kính chiếu hậu. Đủ rồi đó Tưởng Hàn Tĩnh! Dù cô làm gì tôi cũng sẽ không ngu ngốc như trước kia nữa.

Cảnh cáo cô một lần cuối cùng, thẳng ngực cô gọi đến thì đến đuổi đi thì đi đã sớm trưởng thành rồi.

Nhấn cần ga, anh không chút chần chờ phóng đi.

2. Chương 2: Thứ Tư

Editor:mèomỡ

Trong phòng làm việc, Cao Tân Vũ vừa mới tiễn bước người bệnh, bệnh nhân kế tiếp đã lập tức xông vào. Anh quăng bút xuống, cao giọng nói với y tá “Tiễn khách” .

“Em đăng ký rồi mà.” Tưởng Hàn Tĩnh vội vàng đưa sổ đăng ký ra.

“Nơi này là chuyên khoa nam, mời cô lập tức đi ra ngoài.” Cao Tân Vũ trước giờ ôn hòa nho nhã lại vỗ bàn.

“Cố vấn cũng không được sao?” Tưởng Hàn Tĩnh ngăn cản y tá đang định mở miệng.

Cao Tân Vũ nắm chặt hai quả đấm, ý bảo y tá rời đi. Sau đó cửa chính phòng khám vang lên tiếng đập “rầm”.

Anh không nói chuyện với cô, mà quay sang máy vi tính sắp xếp tư liệu.

Tưởng Hàn Tĩnh dùng ánh mắt vừa xa lạ vừa quen thuộc nhìn bóng lưng anh, lấy từ trong túi ra một cuốn vở, mở chiếc phong bì đã ố vàng, lúc lật tới một trang đột nhiên dừng lại, lặng lẽ đọc.

Nhìn xong nội dung, cô lại bỏ cuốn vở vào đúng vị trí trong túi, cười nói, “Em muốn mời anh ăn cơm.”

Cao Tân Vũ nhìn xuống đồng hồ đeo tay, “Cố vấn xong rồi à? Xong rồi thì nhanh đi đi.”

“Em không có ý gì khác, chỉ muốn cùng anh ăn một bữa cơm thôi.” Cô vẫn dịu dàng nhẹ nhàng.

Cao Tân Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ, ấn chuông hết giờ.

Y tá nhanh chóng dẫn một người bệnh nam tiến vào phòng trị liệu, ở nơi xem bệnh cần cởi quần này Tưởng Hàn Tĩnh chỉ có thể lui ra ngoài cửa.

Trước khi rời đi cô nói: Em sẽ chờ anh ở bãi đậu xe.

Tiếng bước chân từ từ đi xa, Cao Tân Vũ lại không thể tập trung tinh thần chẩn đoán bệnh nữa. Anh dùng sức ấn huyết Thái Dương, cả người đắm chìm trong tức giận cùng khó hiểu, không thể nào quên được.

Tưởng Hàn Tĩnh, người phụ nữ độc ác tuyệt tình này là mối tình đầu của anh. Năm đó anh mười bảy tuổi, là thời kì phản nghịch chỉ biết nghịch dại, dường như tất cả giáo dục đều là nhảm nhí. Anh cứ như trúng tà lúc nào cũng phải làm chuyện khiến người lớn tức giận.

Ví dụ như hút thuốc lá, uống rượu, kéo bè kéo lũ đánh nhau. Dĩ nhiên cũng không ít lần bao vây chặn đường nữ sinh giống bọn lưu manh.

Nghĩ tới đây, anh cười tự giễu một tiếng. Đúng vào thời kì không biết gì đó, anh đã chặn Tưởng Hàn Tĩnh trên đường trở về nhà. Tối đó ánh trăng mờ lung, nhất định là Hồ Yêu ngàn năm bám vào trên người Tưởng Hàn Tĩnh, mới có thể khiến cho anh bị ma quỷ ám ảnh điên cuồng mê luyến.

“Bác sĩ, bệnh của tôi có chữa được không?” Người bệnh nhắc lại lần thứ ba.

Cao Tân Vũ chột hoàn hồn, vừa xin lỗi vừa kiểm tra người bệnh. Xem đi, chỉ cần Tưởng Hàn Tĩnh vừa xuất hiện, cuộc sống của anh không ngoài dự đoán lại rồi như canh hẹ.

“Bác sĩ, đều là đàn ông, anh nói xem có chuyện gì đáng sợ hơn mắc bệnh này không?”

“Đừng lo, bước đầu kết luận vì tuyến tiền liệt nhiễm trùng, bệnh có thể chữa đều không đáng sợ. Cái đáng sợ là biết rõ làm như vậy sẽ không tốt với sức khỏe mà vẫn không thể khống chế.” Cao Tân Vũ mở hai tay ra, dùng thủ thế không cần nói mà vẫn hiểu giữa đàn ông với nhau để nhắc nhở đối phương.

Bệnh lý dường như cũng áp dụng được cho tình yêu. Giống như người phụ nữ có gai, biết rõ chạm vào sẽ bị chảy máu lại vẫn như con thiêu thân lao đầu vào lửa ngu dốt dưng cảm tiến tới, ngay cả bị coi thường cũng thành nghiện.

.

Bận rộn đến rạng sáng, cuối cùng hội chẩn cũng kết thúc. Anh lê thân thể mệt mỏi ngồi lên xe. Giờ phút này trong bãi đỗ cũng chỉ còn lác đác vài chiếc xe. Anh chần chờ trong chốc lát, nghĩ đến thời gian trước mắt, vẫn nên bỏ ý nghĩ bắt xe về thì hơn.

Xe chậm rãi đi về phía cửa ra vào, anh không tự chủ mà nhìn quanh, xác định lối ra không có ai “Chặn” mình thì thở phào nhẹ nhõm. Vậy mà, khi anh đang chờ thanh chắn nâng lên thì bảo vệ lại tiến đến gõ nhẹ lên kính xe.

“Bác sĩ Cao, vị kia tiểu hàng ngày chờ anh để lại một lá thư.”

Cao Tân Vũ nhận lấy ném sang ghế phụ. Đi không được bao lâu, anh phanh gấp dừng ở bên cạnh thùng rác ven đường, tức giận vo bức thư lại thành một cục rồi ném vào thùng rác, lại như bị động kinh đá túi bụi vào thùng rác.

“Cô viết thư tôi nhất định phải đọc chắc? ! Cô cho rằng cô là ai chứ? ! Đừng có quẩn luyến tôi nữa có nghe không hả? Có nghe không, có nghe không!”

Mỗi lời nói mỗi hành động của anh gần như giống hệt Tưởng Hàn Tĩnh năm đó, nhưng không độc ác bằng cô, hoặc nên nói còn chưa có cơ hội ở trước mặt cô đem bức thư tình cô vất hết óc viết ra ném vào thùng rác bẩn thỉu.

Nhưng kia đó anh còn chưa ném mùi đau khổ, thậm chí còn có cảm giác bộ dáng tức giận của cô ấy thật đáng yêu.

Đi TM đáng yêu đấy đi, anh thật đáng buồn cười!

Cao Tân Vũ không để ý đến hình tượng ngồi bệt ở ven đường, mười ngón tay dùng sức cắm vào tóc.
. Đi rồi thì đừng có quay về nữa, tôi sớm đã coi như cô chết rồi, không đứng, là tan thành mây khói.

3. Chương 3: Chuyển Phát Giấu Tên

Editor:mèomỡ

“Tân Vũ, ngày nghỉ sao cứ làm ỉ trong nhà vậy hả? Đi hẹn hò với bạn gái đi!” Bà Cao kéo chăn bông đang trùm lên tận đầu của con trai.

“Mẹ, mẹ ồn quá, gặp qua một lần là có thể thành bạn gái được sao?”

Bà Cao thấy con trai lật người ngủ bù muốn nói lại thôi, trở về phòng khách ngồi bên cạnh bạn già nói, “Qua sinh nhật này là đã 27 tuổi rồi, sao nó chẳng sốt ruột gì cả?”

“Ban đầu gây đánh uyên ương chính là bà, bây giờ người nóng lòng nhất cũng là bà, cứ kệ nó đi.” Ông Cao không chút để ý trả lời.

Bà Cao liếc bạn già một cái, “Tôi đâu có ép nha đầu kia, là nó không nói tiếng nào đã bỏ rơi con trai tôi đấy chứ!”

Nói đến chuyện này cũng đã qua 3, 4 năm rồi, bà Cao mặc dù hết sức phản đối nhưng không hề tìm Tưởng Hàn Tĩnh đàm phán, thậm chí chưa từng chính thức nói chuyện với nhau. Về phần rốt cuộc Tưởng Hàn Tĩnh có qua lại với con trai hay không bà cũng không rõ.

“Nhưng nhắc tới chuyện này tôi vẫn rất buồn bực. Con trai tôi muốn dung mạo có dung mạo, muốn tài có tài, nha đầu kia dựa vào cái gì mà bắt bẻ con trai tôi?” Ông Cao là cán bộ nhà nước, Cao Tân Vũ có tiếng cũng có miếng là con cán bộ. Bàn về gia thế bối cảnh cũng là số một số hai ở thành phố này, nhưng những điều kiện này lại không thể giúp con trai thuận buồm xuôi gió trên con đường tình cảm.

Ông Cao uống ngụm trà đặc, đang định mở miệng thì lính cần vụ lại đưa một bưu kiện chuyển phát tới nói là chuyển cho Cao Tân Vũ, không ký tên người gửi. Bà Cao tò mò mở ra, nhưng chỉ có một chiếc lá phong đỏ ép trong khung hình plastic, không có bất cứ lời nhắn nào.

Lúc này, Cao Tân Vũ nhận được điện thoại khẩn cấp hùng hống chạy xuống cầu thang. Lúc đi ngang qua cha mẹ đột nhiên dừng lại.

Bà Cao thấy con trai nhìn chằm chằm vào khung hình lá phong. Không đợi giải thích, Cao Tân Vũ đoạt lấy ném vào sọt rác, tông cửa xông ra.

“Ông à, ông có thấy gần đây con trai rất hay nổi nóng không?”

“Ngoại trừ trước mặt nha đầu Tưởng cái gì đó! Nó có khi nào không nóng tính?”

Ông Cao dùng sức giữ mở tờ báo, giữa hai lông mày hiện ra mấy phần nóng nảy.

.

Cao Tân Vũ ngồi lên xe, đóng sầm cửa xe lại đi về phía cửa tiểu khu, không hiểu tại sao mình phải làm như vậy, chỉ có dự cảm người gửi bưu kiện còn chưa đi xa.

Quả nhiên, Tưởng Hàn Tĩnh đang ngồi ở dưới bóng cây đọc sách.

Bộp một tiếng, quyển sách bị anh ném lên ghế đá, quát, “Cô đang cười nhạo tôi phải không? !”

Tưởng Hàn Tĩnh ngẩng đầu lên, cười hỏi, “Lá phong, thích không?”

Anh tức giận đưa ngón tay ra, chỉ về phía gương mặt anh từng vô cùng khát vọng được vuốt ve. Khi đó, cô luôn làm khó anh. Mùa thu mới có lá phong đỏ nhưng cô lại muốn nhận được vào mùa hè. Mà anh ngu ngốc dùng một bộ manga đầy đủ không xuất bản nữa đổi với bạn học một chiếc lá phong. Khi anh mừng rỡ ép lá phong vào khung đưa cho cô thì cô lại khinh thường nói, thuận miệng nói mà anh cũng tưởng thật sao?

Giờ phút này, một chiếc xe thể thao màu đỏ dừng ở bên cạnh bọn họ. Người phụ nữ ngồi ở trong xe tháo kính xuống, lộ ra dung nhan trẻ trung xinh đẹp, ung dung hỏi, “Bác sĩ Cao, đây chính là nguyên nhân anh không nhận điện thoại của tôi?”

Người phụ nữ trước mắt chính là đối tượng bà Cao an bài mai mối, họ Lý, dùng từ ngữ thời nay chính là “Phú Nhị Đại” .

Tưởng Hàn Tĩnh cúi đầu, “Không quấy rầy, hai người nói chuyện đi.”

Cao Tân Vũ nhìn bóng lưng cô đi xa, cứ như vậy nhìn không chớp mắt, không biết rốt cuộc mình đang đợi cái gì.

“Nếu như không ngại, không bằng nói một chút về quá khứ của anh đi.” Lý tiểu thư lặng lẽ đi tới bên cạnh anh

Cao Tân Vũ cười xùy một tiếng, “Tôi đem toàn bộ sức lực cùng nhiệt tình dùng trên người người phụ nữ kia, thật không có hơi sức đi theo đuổi người khác.”

“Theo đuổi? Nói cách khác hai người không hề kết giao?”

Mười bảy tuổi gặp nhau, cho đến khi cô âm thầm rời đi, trong thời gian này kinh nghiệm năm năm theo đuổi, hơn bốn năm bất vô âm tín, vui sướng có đau khổ cũng có. Vốn cho rằng thời gian sẽ xóa nhòa tình cảm nhưng giờ đây lại cảm thấy dấu ấn không thể nào xóa bỏ.

“Rất buồn cười đúng không? Vậy thì cười đi.” Cao Tân Vũ giúp Lý tiểu thư mở cửa xe, “Cho nên, đừng giống tôi lãng phí thời gian với một kẻ không thể nào yêu cô, đi đường cẩn thận.”

Ánh mặt trời rực rỡ như thế, Lý tiểu thư đưa mắt nhìn đôi mắt đen ảm đạm không có ánh sáng, trước khi đi bỏ lại một câu mà Cao Tân Vũ cũng muốn biết câu trả lời: Cô ấy tới tìm anh, tức là đã nghĩ thông suốt rồi sao?

Có lẽ năm tháng sẽ thay đổi chấp niệm, nhưng trong lòng anh đã khô héo, không thể coi sự lạnh lùng của Tưởng Hàn Tinh thành cá tính cùng ưu điểm, không thể nào tự động chữa lành trái tim thất bại kia được nữa rồi.

4. Chương 4: Đừng Đi Theo Tôi!

Editor:mèomỡ

Bận rộn cả một ngày, Cao Tân Vũ vừa tới bãi đậu xe mới nhớ hôm nay là ngày giới hạn, anh không lái xe.

Xoay người đi về phía thang máy, lúc chờ anh quay người nhìn ra bãi gửi xe theo bản năng. Thấm thoát đã 2 tháng, người phụ nữ điên Tưởng Hàn Tinh này ngày ngày cầm tấm biển đứng ở bãi gửi xe chờ anh tan làm.

Hành động lần này mặc dù khiến anh vô cùng bất mãn, nhưng những đồng nghiệp nam không rõ chân tướng lại cực kì hâm mộ anh. Bởi vì Tưởng Hàn Tinh rất xinh đẹp, vóc người đẹp da trắng, lúc nào xuất hiện ở bãi gửi xe cũng phải chờ ít nhất vài tiếng như hoa si vậy, cho nên anh thường bị nhạo báng là có điểm phúc.

Còn một chuyện làm anh đau đầu hơn đó là Tưởng Hàn Tinh thường xuyên chạy đến chỗ anh làm hỏi anh có muốn đi ăn cơm cùng cô không?

Anh mở miệng cự tuyệt thì cô sẽ lập tức xoay người rời đi, không đầu không đuôi thật khó hiểu!

.

Lúc đi ra cửa chính bệnh viện, do đã qua thời gian đông người khám, Cao Tân Vũ nhanh chóng nhận ra Tưởng Hàn Tinh trong dòng người thưa thớt trên đường phố. Anh cảm thấy đầu mình lại đau rồi.

Bệnh viện có quy định: Vì không để tắc nghẽn xe cộ cản trở xe cứu thương, cấm xe taxi dừng ở các cửa ra vào.

Cao Tân Vũ chỉ đành phải đi bộ một đoạn mới bắt được xe.

Tưởng Hàn Tinh nhắm mắt theo đuôi đi sau anh mười mét.

Buổi tối yên tĩnh khiến thính giác con người nhạy hơn, nhất là tiếng bước chân mà mình không muốn nghe.

“Đừng có đi theo tôi giống nữ quý thể được không!”

Cao Tân Vũ cảm thấy mình sắp bị cô hành hạ đến điên rồi. Mặc dù cô không nói lời nào, rất yên lặng, nhưng lại giống như kẻ cố tình gây sự xông vào chiếm lấy toàn bộ suy nghĩ của anh.

Tưởng Hàn Tinh lui về phía sau một bước, “Đường anh anh đi, cứ coi như không nhìn thấy em.”

“Sớm biết có hôm nay ban đầu sao còn làm vậy?! Hối hận rồi sao? Này, sao không trả lời tôi? !”

Đến giờ này ngày này, cô làm chuyện hèn mọn nhất, thái độ lại vẫn ngạo mạn như xưa làm cho anh phát điên.

“Không hối hận, em không muốn bù đắp bất cứ chuyện gì cả.”

Cao Tân Vũ hít sâu một hơi rồi từ từ thở ra, sau đó giận dữ đi thật nhanh.

Tưởng Hàn Tĩnh thấy anh đi liền đuổi theo, hoàn toàn coi như không thấy sự chán ghét của anh.

Trong một số trường hợp đặc biệt thì kí ức luôn nhảy ra quấy rối. Trong đầu Cao Tân Vũ hiện ra hình ảnh năm đó mình theo đuổi Tưởng Hàn Tĩnh không buông. Khi đó, anh để chắc chắn xuất hiện trước mặt Tưởng Hàn Tĩnh khi cô tan học, nên luôn trốn gần hết tiết cuối.

Tưởng Hàn Tĩnh luôn cau mày trách anh trốn học đều là học sinh hư.

Cao Tân Vũ vô liêm sỉ nói điều kiện: Nếu như em chịu chờ anh trước cửa trường học, vậy anh học xong mới về.

Tưởng Hàn Tĩnh dĩ nhiên sẽ không đồng ý, đi vòng qua bên cạnh anh bước nhanh về nhà, anh vội vàng đuổi theo. Mỗi lần như vậy sẽ bị cô lạnh lùng xua đuổi.

.

“Đừng có đi theo tôi nữa được không?!” Anh lại một lần nữa mất khống chế.

Tưởng Hàn Tĩnh dừng chân, lẩm bẩm nói, “Cũng không phải đường của nhà anh, ai đi chả được.”

“Cô!”

Mẹ nó! Ngày trước sao anh lại không nghĩ ra dùng câu này trả lời cô?

Thấy xe buýt chậm rãi tới, Cao Tân Vũ định nhảy lên.

Nhưng bởi vì hàng năm không ngồi xe buýt nên hôm nay căn bản không có vé.

Anh rút ví ra mới phát hiện không có tiền lẻ, lại tìm loạn xạ khắp người.

Lúc này, một cánh tay nhỏ bé mảnh khảnh lướt qua trước mắt anh, nhét đầy đủ tiền lẻ vào trong máy.

“Đã trả rồi, anh có rảnh thì cũng ngồi đi.” Cô cười nói.

Cao Tân Vũ nhìn chung quanh một vòng, ngồi vào ghế đơn gần cửa sổ. Tưởng Hàn Tĩnh đi ngang qua bên cạnh anh, ngồi vào hàng cuối cùng, chéch về phía sau anh.

Anh buồn bực nhìn ra ngoài cửa sổ, đây coi như trốn tránh sao? Đúng thì sao. Không muốn hỏi cô những năm này cô sống thế nào, không muốn biết bất cứ chuyện gì về cô, không muốn vì bất kỳ nguyên nhân nào mà tha thứ cô ra đi không lời từ giã.

Bởi vì anh sống không tốt, cô trốn tới nơi anh không quấy rầy được.

Vẫn là câu nói đó, đã khiến cô ghét, vậy thì đừng về nữa.

Trong lúc đó thì Tưởng Hàn Tĩnh rút từ trong túi ra một cuốn vở ố vàng, lật tới một tờ thì cười khanh khách vang cả một góc, sau đó nhìn anh không chớp mắt, trong lòng tính nhẩm trạm anh sắp xuống, đôi mắt trong veo dần dần phủ một tầng mờ mịt.

5. Chương 5: Hôm Nay, Cô Kỳ Lạ Hơn

Editor:mèomỡ

Lúc nghỉ trưa, Cao Tân Vũ thuận tay kéo lịch để bàn qua, kể từ khi cô xuất hiện tới nay đã được ba tháng.

Một người con gái còn trẻ đêm hôm khuya khoắt mà đi ra ngoài thì quả thật vô cùng nguy hiểm, đây không phải là biện pháp.

Cho nên nghĩ tới nghĩ lui anh quyết định nói rõ ràng với cô, nói chuyện ôn hòa một lần (nếu như anh có thể không chế cảm xúc).

“Bác sĩ Cao, người ái mộ anh ngã bất tỉnh!” Y tá đẩy cửa hét lớn.

Cao Tân Vũ không chút nghĩ ngợi lao ra ngoài, thấy trước thang máy hỗn loạn, anh vội xông vào lối thoát hiểm chạy tới phòng cấp cứu.

Thở hồng hộc đẩy cửa phòng cấp cứu ra, Tưởng Hàn Tĩnh đang nằm trên giường tạm, trong tay nắm chặt một lá thư.

“Nguyên nhân gì dẫn đến hôn mê?” Anh vội hỏi.

“Đừng lo, cô ấy đã tỉnh rồi, có lẽ là do quá mệt mỏi nên sau khi tỉnh lại lại ngủ thiếp đi.” Bác sĩ phòng cấp cứu có vẻ không kinh ngạc khi thấy Cao Tân Vũ xuất hiện, bởi vì ai cũng biết, cũng thấy “sự tích tử tình” của Tưởng Hàn Tĩnh.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, đừng nói là người phụ nữ nhỏ nhắn yếu ớt này, dù có là người đàn ông cường tráng mỗi ngày đứng hơn mấy tiếng cũng không chịu nổi.

Cao Tân Vũ nhẹ nhàng đi tới trước giường bệnh, không tự chủ giúp cô dịch dịch mền chăn, trong lúc vô tình lại thấy lá thư này. Anh vốn định rút lá thư từ trong tay cô ra, cô lại đột nhiên mở mắt giấu xuống dưới gối.

“Đưa cho tôi.” Trên lá thư rõ ràng viết người nhận là Cao Tân Vũ. Huống chi cô đã viết hai mươi mấy phong thư cho anh rồi, hôm nay anh muốn đọc thì cô lại không cho là sao?

“Nói với cô đấy, đưa thư cho tôi.” Anh mở ra tay.

Tưởng Hàn Tĩnh nhìn chăm chú vào anh, mê mang chớp chớp mắt mấy cái, sau đó vừa đi giày vừa xin lỗi, cầm túi xách vội vã chạy ra khỏi phòng cấp cứu.

Mà lần này vừa đi liền không trở lại nữa.

Cô nói đi là đi vẫn “thoải mái” như thế làm cho Cao Tân Vũ một buổi chiều lo lắng thấp thỏm, thừa dịp không có bệnh nhân, anh còn đến phòng cấp cứu mấy lần.

“Cô ấy có để lại Phương thức liên lạc không?”

“Anh không biết? Dù gió to hay mưa lớn cô gái kia vẫn ở bên ngoài chờ anh, anh cũng thật độc ác quá đi!” Y tá không nhịn được càu nhàu.

“Tôi độc ác? Tôi nhẫn tâm?” Cao Tân Vũ chỉ vào mình rồi lại buông tay xuống. Không ai biết ngay cả anh cũng muốn quên, cô từng là bảo bối anh thương yêu nhất, nâng ở lòng bàn tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, bằng chứng cho sự cố chấp đó chính là năm năm theo đuổi, nhưng cô thì sao? Không thèm quý trọng, thậm chí ngay cả cơ hội tiếp tục theo đuổi cũng bị cô chặt đứt.

“Bác sĩ Cao, không thích người ta thì trực tiếp nói cho người ta, cô gái kia thật đáng thương.” Y tá ở sau lưng anh lại ném ra một câu.

Trái tim Cao Tân Vũ giống như bị đập mạnh một cái.

Nếu như anh có thể thần nhiên mà nói với cô, anh không thích, không yêu cô.

Vậy anh cũng không cần phải ‘trốn đông núp tây’ qua ngày rồi.

Tưởng Hàn Tĩnh, em đi đi Tưởng Hàn Tĩnh, anh xin em.

Trước đây anh cầu nguyện cô sẽ nhận phần cảm tình này, nhưng cuối cùng chuốc lấy thất bại. Chỉ có lần này lại linh nghiệm thật

rồi.

6. Chương 6: Xin Chào, Xin Hỏi?

Editor:mèomỡ

Lại qua một mùa xuân nữa, bệnh viện tổng hợp lớn nhất thành phố A cử hành hội thảo ‘Nghiên cứu và thảo luận học thuật’ trong ba ngày. Vì vậy các bệnh viện lớn đều đưa tinh anh nòng cốt đến, Cao Tân Vũ được mời tới.

Cao Tân Vũ cho rằng Tưởng Hàn Tĩnh biến mất lần nữa sẽ làm cho anh bình tĩnh lại, nhưng lực phá hoại của cô vĩnh viễn nằm ngoài dự tính của anh. Anh sẽ dừng xe ở bên đường đợi cô xuất hiện; sẽ ngơ ngác nhìn cửa phòng trị liệu chờ đợi “Bệnh nhân” đẩy cửa vào là cô, thậm chí vào ngày giới hạn còn cẩn thận từng bước trên đường về nhà.

Cô là thuốc độc, là anh tức khiến thần chí anh mơ hồ.

Không bỏ được lại không dám đụng vào.

.

Khi các chuyên gia nói thoải mái thì anh lại mất hồn giống như con rối. Anh cũng đâu muốn như vậy nhưng không cách nào tập trung tinh thần được.

Điện thoại di động trong tay phát ra tiếng chuông, Cao Tân Vũ lập tức khom người chạy ra khỏi hội trường.

“Đã tìm được chưa?”

“Thật may là nữ khoảng 25-28 tuổi tên Tưởng Hàn Tĩnh cũng không nhiều, không có điện thoại liên lạc, địa chỉ chỉ có một, nhưng chưa chắc là địa chỉ hiện nay. Tôi phải mạo hiểm mất việc để tìm giúp cậu đó, đừng bảo cậu cùng người phụ nữ này có thù đấy nhé?”

“Cậu đoán đúng đấy, chẳng qua do cô ta không chịu buông tha tôi, địa chỉ.”

Sao khi nhận được địa chỉ, Cao Tân Vũ không muốn ở lại, nhưng vô cớ rời đi sẽ gây ảnh hưởng không tốt, cho nên anh cố gắng kiềm chế cảm xúc trở về chỗ ngồi nhưng tầm mắt vẫn nhìn xuống mặt đất.

Thì ra cô ở gần bệnh viện anh làm, anh đi làm cũng sẽ phải đi ngang qua chung cư này, địa chỉ này chắc chắn không sai được.

Nghĩ tới đây anh vô lực gục xuống bàn. rất cuộc anh đang làm gì thế, đến cùng có bao nhiêu hèn mọn.

Cuối cùng cũng chờ được đến khi hội thảo kết thúc. Anh vừa tự cảnh cáo mình không được đi vừa không quản được bước chân, cứ giùng giàng mâu thuẫn như vậy từ tầng cao nhất đến đại sảnh. Thế nhưng vừa ra khỏi thang máy anh lại nhìn thấy Tưởng Hàn Tĩnh ở trong đám người.

“Cô đi đâu vậy? !” Không muốn la to nói lớn trước công chúng, nhưng khi thấy cô bình yên vô sự thì nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống. Cao Tân Vũ, đúng là hết biết với mày mà! Đúng là không có chút khả năng giả vờ nào mà!

Mà Tưởng Hàn Tĩnh dường như bị anh dọa, nhưng nhanh chóng khôi phục lại thái độ bình thường, tao nhã lễ phép hỏi, “Xin chào, xin hỏi?”

“Chào cái gì mà chào, tôi hỏi cô mấy tháng nay cô đi đâu?” Cao Tân Vũ cất giọng cắt đứt lời cô, kéo cổ tay cô chạy ra ngoài.

Tưởng Hàn Tĩnh bị động đi về phía trước, dưới tình thế cấp bách không ngờ lại kêu cứu.

Cô vừa kêu lên lập tức có vô số ánh mắt bắn về phía Cao Tân Vũ, bảo vệ tiến lên ngăn cản.

Cao Tân Vũ nâng thẻ trước ngực lên cho họ thấy.

Bảo vệ kiểm tra thấy không sai, cúi đầu tạ lỗi, “Vị tiểu thư này là bạn của ngài sao?”

Không đợi Cao Tân Vũ trả lời, Tưởng Hàn Tĩnh đã cướp lời, “Tôi không biết anh ta, cứu tôi.”

“Cô không biết tôi? Cô nói lại lần nữa cô thật sự không biết tôi?”

Tướng Hàn Tĩnh thấy sắc mặt anh tức giận, vội vàng trốn sau lưng bảo vệ, “Tôi thật sự không biết anh ta, mấy người bảo anh ta đi đi.”

“Xin lỗi, nếu vị tiểu thư này nói không biết ngài, vậy tôi cũng không thể tự tiện để ngài đưa cô ấy đi.”

Cao Tân Vũ nhìn chăm chú vào đôi mắt đăm đăm lệ vô tội kia, thật không thể tin được những chuyện đang xảy ra trước mắt. Không khỏi cười ra tiếng, “Cực kỳ hài lòng” gật đầu một cái:

“Trêu chọc tôi rất vui phải không? Nhưng tôi bảo đảm đây là lần cuối cùng.”

Cao Tân Vũ đem tờ giấy có viết địa chỉ xé thành mảnh nhỏ ném vào thùng rác. Lúc xoay người dùng hết sức hung hăng cắn môi dưới, mùi máu tươi thấm đầy khoang miệng. Lúc này đây, anh cần vượt qua cảm giác đau lòng.

Khi anh hoàn toàn đi xa, Tướng Hàn Tĩnh mới từ sau lưng bảo vệ đi ra.

“Tiểu thư, cô thật sự không biết Cao Tân Vũ – bác sĩ Cao sao?” Vị bảo vệ kiểm tra bằng tên lúc này nói.

“Anh nói anh ấy là. Cao Tân Vũ?”

“Đúng vậy.”

Sau khi nghe xong, Tướng Hàn Tĩnh ngậy ngốc mất mấy giây, sau đó chen lẩn trong đám người chạy về phía Cao Tân Vũ vừa rời đi.

Nước mắt ướt đầm cả khuôn mặt, cô hoảng loạn tìm kiếm khắp nơi không ngừng nhấc đi nhấc lại:

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi, không phải em cố ý đâu, Cao Tân Vũ anh ở đâu?”

7. Chương 7:

Editor:mèomỡ

Đêm khuya, một chiếc xe hơi màu đen dừng ở bên đường, gió đêm cuốn cuộn thổi những hạt cát đập vào cửa kính xe. Cao Tân Vũ ngồi ở trong xe rõ ràng rất mệt mỏi nhưng anh tình nguyện đợi ở trong xe nghe nhạc, cũng không muốn về nhà sớm nghỉ ngơi.

Đốt một điếu thuốc đã bỏ từ 10 năm trước, lúc đầu cai thuốc chỉ vì cô gái anh thích ghét mùi thuốc lá, bây giờ thì chẳng còn gì phải sợ chỉ sợ mệnh quá dài.

Nương theo vòng khói từ từ lên cao, tầm mắt hơi nâng lên nhìn vào khu nhà trọ kiểu cũ cách đó không xa, thấy căn phòng kia vẫn sáng đèn, cái trí nhớ tốt đáng chết lại làm anh phiền não.

Mười bảy tuổi anh cũng từng ngây ngốc đứng ở dưới lầu nhà cô như vậy, cho đến khi phòng ngủ của cô tắt đèn mới rời đi.

Hai mươi bảy tuổi rồi, lại vẫn đang làm chuyện ngu xuẩn y như cũ.

Nói thật, anh vô cùng thất vọng vì mình.

Tiếng gõ nhẹ lên kính xe truyền vào trong tai. Nhìn qua cửa sổ xe màu trà anh không khỏi kinh ngạc.

Tướng Hàn Tĩnh thấy chung quanh chỉ có chiếc xe này là có người ngồi ở trong đành để cả thùng mì ăn liền xuống, lo lắng lại gõ ba tiếng.

“Tiên sinh, xin lỗi làm phiền anh một chút, xin hỏi địa chỉ này đi như thế nào?”

Cao Tân Vũ đoán cô không hề nhớ biển số xe của anh, nếu không nửa đêm canh ba biểu diễn cho ai nhìn?

Vì vậy, anh nỗ lực chậm rãi đạp chân ga.

Thấy thế, Tướng Hàn Tĩnh ôm chặt lấy kính chiếu hậu, gấp đến độ hốc mắt ửng hồng, “Xin chờ một chút được không, tôi thật sự là lạc đường mà!”

Không tự chủ được buông bàn đạp ra, nhưng anh không hề nóng lòng mở cửa xe mà chỉnh âm lượng đến lớn nhất, một tay chống má che đi giọng nói của cô, buộc mình ngoảnh mặt làm ngơ.

Tướng Hàn Tĩnh dỉnh sát tờ giấy ghi địa chỉ vào kính, dùng đốt ngón tay gõ lên mặt kính muốn người bên trong xe chú ý.

“Tiên sinh, anh không khỏe sao?” Cô đề cao dB hỏi thăm.

Giằng co gần nửa giờ, Tướng Hàn Tĩnh vốn có thể rời đi nhưng lại có chút lo lắng vì sắc mặt người trong xe này cực kém. Nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân mơ hồ truyền đến, cô lập tức quay lại định nhờ giúp đỡ.

Động nhiên, một tiếng hét đâm thủng màng nhĩ Cao Tân Vũ. Anh vội vàng xuống xe, một quyền đánh vào con ma men đang động tay động chân với Tướng Hàn Tĩnh.

Con ma men này rõ ràng là mượn rượu giở trò lưu manh, thấy Cao Tân Vũ dáng người cao lớn, cũng không dám mắng lại, vội bỏ dậy co cẳng bỏ chạy.

“Cám ơn.”

Cô vuốt vuốt mái tóc rối bời, cúi người thật sâu bày tỏ sự biết ơn.

“Hơn nửa đêm không trở về nhà định đứng chờ lưu manh à? !”

Đây chính là vấn đề Cao Tân Vũ luôn lo lắng, nếu như anh không có ở đây thì sao? !

Cô rụt bả vai, “Tôi. Không tìm được đường về nhà.”

Cao Tân Vũ không rảnh đi tìm nguyên nhân cô cố làm ra vẻ xa lạ, đoạt lấy địa chỉ nhìn một cái xong không khỏi ngẩn ra.

Anh với cô nhìn nhau hồi lâu, đột nhiên anh nắm lấy hai vai của cô.

“Tôi phát hiện tôi thật sự không hiểu rõ cô, nói cho tôi rõ cuộc cô đang nghĩ cái gì?”

Tướng Hàn Tĩnh đối mặt với sự chất vấn của anh thì có vẻ rất mơ hồ, “Tôi? Chỉ muốn về nhà.”

Cao Tân Vũ giận chỉ vào khu nhà trước mặt, “Nhà của cô ở trong khu chung cư này, cô...!”

“À? Thì ra là chỗ này? !” Tướng Hàn Tĩnh chạy đến bên cạnh xe ôm lấy thùng mì ăn liền. Đi được mấy bước lại quay đầu lại vẫy tay với anh, “Anh đúng là người tốt, cảm ơn anh giúp tôi đuổi người xấu lại chỉ đường cho tôi, hẹn gặp lại.”

Đối mặt với nụ cười vô cùng dối trá nhưng lại không lộ ra chút sơ hở nào, Cao Tân Vũ trợn mắt hốc mồm.

Không được, không thể để cô cứ như vậy mà rời đi được, anh phải tìm hiểu sự thật.

.

Đứng ở trước cửa chờ hồi lâu, anh ấn chuông cửa.

Tướng Hàn Tĩnh mở cửa, cách cửa chống trộm hỏi, “Là anh à, sao anh tìm được nhà tôi?”

“Tôi cứu cô một mạng, chẳng lẽ cô không mời tôi vào uống ly trà sao?”

Nếu cô thích giả ngu như vậy, thì để anh diễn cùng với cô đến cuối.

Tướng Hàn Tĩnh do dự thật lâu mới mở cửa.

Cao Tân Vũ nhìn thấy phòng khách cùng với phòng bếp nhỏ chưa đầy 10m², những phòng khác cửa đóng chặt.

“Một mình cô ở đây sao?”

“Không, tôi ở cùng chồng.”

“Xoảng” một tiếng, ly trà rơi xuống đất.

Tưởng Hàn Tĩnh thấy sắc mặt anh cổ quái, để ngăn anh truy hỏi chuyện “chồng” có thực sự tồn tại hay không, cô vội cúi đầu quét dọn mảnh thủy tinh không quên cường điệu nói lại lần nữa, “Chồng tôi sắp về rồi, nếu như anh không có việc gì. A, tiên sinh, sao anh có thể tự tiện xông vào phòng ngủ của tôi?!”

Cô vút cây chổi muốn đi ngăn anh lại, nhưng động tác của Cao Tân Vũ vừa nhanh vừa giận. Trong nháy mắt khi anh đẩy cửa phòng ngủ ra lòng bàn chân của anh giống như bị đóng đinh cả người cũng cứng lại.

“Mời anh lập tức đi ra ngoài!” Tưởng Hàn Tĩnh đứng ở trước người anh xô xô đẩy đẩy, lại dang hai tay che tầm mắt của anh.

Bước chân Cao Tân Vũ nặng nề, nhưng không phải rời đi mà là đi vào căn phòng quý dị này.

Một hàng mũi tên màu đỏ từ đầu giường kéo dài đến trước cửa phòng ngủ. Trên mỗi đầu mũi tên màu đỏ ghi chú thời gian cùng quãng thời gian cần hoàn thành công việc. Bên cạnh cửa có một tấm bảng đen, trên bảng đen dán đầy giấy nhớ màu xanh lá cây.

Anh tiện tay kéo xuống: dầu gội dự tính sẽ dùng hết vào ngày x tháng x, mua x đồ dùng trong nhà, giá là 58 đồng.

“Anh đừng làm loạn đồ của tôi được không? ! Tôi sẽ quên mất đấy!” Cô đoạt lấy giấy nhớ, tay chân luống cuống dán về chỗ cũ.

Cao Tân Vũ nhìn cô hoang mang sợ hãi. Người phụ nữ này hoàn toàn không còn là người con gái Tưởng Hàn Tĩnh gặp chuyện không sợ hãi, làm việc gọn gàng ngăn nắp anh từng biết.

“Cô vừa nói gì, quên?”

Một giọt nước mắt từ gương mặt cương nghị của anh lặng lẽ rơi xuống.

Tưởng Hàn Tĩnh bực tức xoay người, lại không ngờ rằng anh đang khổ sở nhìn mình.

“Tôi không cần anh đồng tình, anh đi đi.”

Cao Tân Vũ xông vào phòng ngủ vì muốn chứng minh lời nói dối của cô, nhưng bây giờ anh lại hi vọng cô không nói dối.

Nhưng trên giá sách đều là cái TM gì thế kia!

Nguyên nhân hình thành u não , Học cách ghi nhớ , Tài liệu nào ngoại khoa chuyên nghiệp .

Tất cả tất cả mọi thứ ở đây đều nói cho anh biết sự thật tàn khốc nhất.

.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì? !” Tưởng Hàn Tĩnh sắp điên mất, người đàn ông này mở tất cả các ngăn kéo có thể mở, cái nào khóa thì anh ta trực tiếp kéo ra.

Tưởng Hàn Tĩnh muốn báo cảnh sát, nhưng lại quên điện thoại di động đặt ở đâu. Thấy anh đang lật xem một quyển nhật ký cũ kỹ, cô muốn đoạt lại, lại bị Cao Tân Vũ dùng một cánh tay ôm chặt.

Bên trên phong bì nhật ký viết một hàng chữ thật to, bọn họ đều thấy được.

—— Cô muốn mở nó sao? Nghĩ lại một lần, không bằng trả về chỗ cũ đi.

Mở ra bên trong trang bìa là một hàng chữ viết tay.

—— nếu như cô muốn xem làm ơn đóng kỹ các cửa bởi vì tính mạng cô vẫn chưa tới lúc kết thúc.

“Tiếp tục xem sao?” Anh cẩn thận hỏi.

Hiển nhiên Tưởng Hàn Tĩnh đã quên nội dung trong đó, ngây ngốc gật đầu, hơn nữa còn chủ động mở đến một trang đánh dấu sẵn ——

Tôi tên Tưởng Hàn Tĩnh, sinh năm 1985. 17 tuổi bắt đầu xuất hiện triệu chứng nhưc đầu, 20 tuổi chẩn đoán chính xác có u ác tính, bởi vì u ngay gần hồi hải mã (hippocampus), đầu tiên lựa chọn liệu pháp Trung y

bảo thủ, nhưng trị liệu không thấy tốt hơn ngược lại ác hóa. 23 tuổi áp dụng trị bằng hoá chất, quá trình trị liệu hết sức khổ sở, tóc rụng sạch, gầy thành da bọc xương. Nhưng không may, trị bệnh bằng hoá chất vẫn không thể trừ tận gốc. Biện pháp duy nhất là tiến hành giải phẫu mổ sọ, cắt bỏ u cùng với bộ phận hồi hải mã thần kinh.

Hồi hải mã giống thẻ nhớ trong máy vi tính, một khi bị tổn thương trí nhớ đương nhiên sẽ từ từ biến mất.

Trí nhớ từ một tháng đến một tuần, từ một tuần còn ba ngày, một ngày;

Cuối cùng, biến thành phế nhân chỉ có thể nhớ được mấy giây.

Vì anh ấy tôi không muốn chết, vẫn là vì anh ấy nên tôi không muốn quên.

Anh ấy tên Cao Tân Vũ, xin hãy nhớ kĩ cái tên này. Anh là một người đàn ông như vũ trụ mệnh mỏng độ lượng. Sinh năm 1985, 17 tuổi tới 23 tuổi năm năm làm bạn cùng tôi. 4 năm sau tôi ở bệnh viện, trải qua những ngày trị bệnh bằng hoá chất cùng với những cuộc giải phẫu quyết định bởi số mệnh. Khi đó tôi cần anh hơn lúc nào hết, nhưng tôi không thể ích kỷ như vậy. Bởi vì, nếu như toàn bộ thế giới này từ bỏ tôi, anh sẽ vẫn mỉm cười với tôi như trước. Cho nên tôi chỉ có thể lựa chọn không rời từ biệt mà đi.

Nhưng vì trong lòng luôn nhớ đến anh, đã cho tôi dũng khí đấu tranh cùng bệnh tật.

Nếu như giải phẫu thuận lợi, như vậy vào đêm trước khi tôi quên Cao Tân Vũ, nhất định phải giành giật từng giây làm cho anh những chuyện anh đã từng làm cho tôi ——

Đứng ở nơi anh thấy được, không quan tâm đến ánh mắt và suy nghĩ của người khác tay nâng tấm bảng hấp dẫn sự chú ý của anh;

Mỗi tuần viết cho anh một phong thư tình;

Nhọc lòng tìm lá phong đỏ cùng với món quà anh thích;

Khi gặp phải trách mắng giễu cợt vẫn phải tươi cười chào đón anh;

Đi theo anh về nhà, nhưng chuyện này hơi khó vì tôi không có xe, cho nên chỉ có thể đợi ngày giới hạn.

Còn nữa, thứ tư hẹn anh đi ăn cơm. Tôi từng làm bộ như không biết hỏi anh tại sao là thứ tư, anh cười nói: bởi vì đến mỗi thứ Ba hàng tuần mẹ cho tiền tiêu vặt

.....

Bây giờ tôi mới phát hiện, chuyện nhìn như đơn giản lại cực kỳ khó khăn. Hơn nữa mỗi lần gặp phải sự cự tuyệt của anh thì trong lòng rất đau khổ, thế nhưng anh lại kiên trì làm những chuyện này năm năm.

Rất cuộc sao anh có thể làm được như vậy? Tôi cảm thấy hết sức xấu hổ.

Trí nhớ của tôi càng ngày càng kém, tất cả chuyện cũ phải đọc từ trong quyển nhật ký này ra, thậm chí có lúc vừa nói xong đã quên sạch. Chó còn có thể dựa vào khứu giác tìm được nhà, mà tôi thì không được.

Cho nên, vì không muốn quấy nhiễu anh, để ngăn mình trong lúc bất lực nhất lung tung gọi điện thoại cho anh, tôi giấu hình của anh, xóa số của anh, vứt địa chỉ của anh.

Sau đó hàng ngày chăm chỉ làm một chuyện, đó chính là vui vẻ từ từ đọc những tờ giấy dính vào đầu giường.

Tưởng Hàn Tĩnh, rất may mà cô sống trong thời đại y học phát triển, dũng cảm sống tiếp cuối cùng sẽ chờ được ánh bình minh.

Hãy nhớ kỹ, cô không bi thảm, thậm chí hạnh phúc hơn rất nhiều người;

Bởi vì, đã từng có một người đàn ông yêu cô, anh ấy tên Cao Tân Vũ.

Mà cô, vĩnh viễn yêu anh ấy, cô tên là Tưởng Hàn Tĩnh.

.....

Nước mắt làm ướt trang giấy đã ố vàng, Cao Tân Vũ ôm cô thật chặt vào trong lòng.

“Anh chính là Cao Tân Vũ, em tên là Tưởng Hàn Tĩnh, anh tên là Cao Tân Vũ.”

Cảm ơn sự ngu ngốc của chính mình, chính sự ngu ngốc đó đã khiến anh tìm được người yêu đã mất.

Ngực của anh sao có thể ấm áp như vậy, không sai, anh nhất định là Cao Tân Vũ.

Tưởng Hàn Tĩnh từ từ vòng tay ôm anh, rúc vào đầu vai anh, mười ngón tay đan vào nhau sau lưng anh.

Anh vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mặt mỗi của cô, dùng hết toàn lực mà cho cô một nụ cười thuần túy.

“Một sao?”

“Ừ.”

Cao Tân Vũ khom người ôm cô lên giường, giúp cô đắp kín chăn, kéo cái ghế qua ngồi ở mép giường, nhìn tờ giấy dính vào đầu giường, kìm chế run rẩy kịch liệt, lấy từ trong ngăn kéo ra keo dính, giấy trắng cùng bút chì.

Cầm giấy bút lên, hít sâu một cái, cười một tiếng.

—— Em tên là Tưởng Hàn Tĩnh, chồng em là Cao Tân Vũ, Cao Tân Vũ yêu em, chúng ta ở bên nhau rất hạnh phúc.

Xin hãy nhớ kỹ, chính vì anh yêu em nhiều hơn, cho nên dù em trở thành thể nào đi chăng nữa anh tuyệt đối sẽ không rời xa em.

Tiểu Tĩnh, anh chính là ánh bình minh của em, đời này chỉ vì em mà sáng.

Em có thể hỏi anh anh có yêu em không, anh sẽ vui vẻ trả lời em, anh rất yêu em, vô cùng yêu em.

Đúng rồi, còn thiếu ảnh cưới, ngày mai chúng ta đi chụp nhé?

Hết

Lời editor: Nếu chúng ta đi đến cùng thì chắc chắn đây sẽ không phải là một câu chuyện với Happy EndingMay là tác giả đã cho chúng ta dừng tại đây, tại khoảng thời gian hạnh phúc của họ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-luc-em-van-con-o-day>